

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1963 r.

Nr 15

TRESC:
Poz.:

USTAWY:

- 77 — z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach 169
78 — z dnia 29 marca 1963 r. o służbie wojskowej chorążych Sił Zbrojnych 171

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 79 — z dnia 30 marca 1963 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1963 w przedsiębiorstwach przemysłowych wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich 173

ROZPORZĄDZENIE

- 80 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 11 lutego 1963 r. w sprawie warunków, jakim powinny odpowiadać ścieki odprowadzane do miejskich urządzeń kanalizacyjnych 173

OSWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 81 — z dnia 28 lutego 1963 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji dotyczącej przywilejów i immunitetów Narodów Zjednoczonych z dnia 13 lutego 1946 r. 176
82 — z dnia 20 marca 1963 r. w sprawie przystąpienia Federacji Nigerii do Konwencji o wystawach międzynarodowych, podpisanej w Paryżu dnia 22 listopada 1928 r., i do Protokołu, podpisanego w Paryżu dnia 10 maja 1948 r., zmieniającego powyższą Konwencję 176

OBWIĘSZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

- 83 — z dnia 30 marca 1963 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 marca 1963 r. zmieniającym rozporządzenie z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń 176

77

USTAWA

z dnia 29 marca 1963 r.

o cudzoziemcach.

Art. 1. Cudzoziemcem jest każdy, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Art. 2. Cudzoziemiec posiadający obywatelstwo dwóch lub więcej państw powinien być traktowany jako obywatel tylko jednego z tych państw.

Art. 3. Cudzoziemiec może przekroczyć granice Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na podstawie właściwego dokumentu obcego oraz zezwolenia zwanego wizą, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Wiz udzielają za granicą polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i urzędy konsularne, w kraju zaś komendy wojewódzkie (miejskie w miastach wyłączonych z województw) Milicji Obywatelskiej, właściwe ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może upoważnić inne podległe mu organy niż wymienione w ust. 1 do udzielania w kraju wiz w określonych przypadkach.

Art. 5. 1. Cudzoziemcowi można odmówić wizy, a udzieloną wizę można unieważnić, jeżeli:

- 1) działał na szkodę interesów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,
- 2) został skazany w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub za granicą za zbrodnię lub występki,
- 3) naruszył przepisy niniejszej ustawy lub przepisy wydane na jej podstawie albo przepisy o ochronie granic państwowych bądź przepisy celne lub dewizowe,

4) został pozbawiony obywatelstwa polskiego po dniu 9 maja 1945 r.,

5) inne okoliczności wskazują, iż jego pobyt na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest niepożądany ze względu na interes publiczny.

2. Decyzja w sprawie odmowy udzielenia wizy lub w sprawie jej unieważnienia podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 6. 1. Wiza na przejazd przez terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do innego państwa może być udzielona wówczas, gdy cudzoziemiec posiada już zezwolenie na wjazd do tego państwa.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych wprowadzić wyjątki od zasady określonej w ust. 1.

Art. 7. 1. Wiza może uprawniać do jednorazowego lub wielokrotnego przekraczania granicy.

2. Przekroczenie granicy może nastąpić tylko w okresie wskazanym w wizie.

3. Organ udzielający wizy może w niej określić miejsce, w którym powinno nastąpić przekroczenie granicy, a także inne warunki.

Art. 8. Sprawy dokumentów upoważniających cudzoziemców, którzy nie posiadają właściwego dokumentu obcego, do opuszczenia terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i powrotu są regulowane przepisami o paszportach.

Art. 9. Cudzoziemiec może przebywać na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w okresie ważności wizy lub karty stałego pobytu, o której mowa w art. 13.

Art. 10. 1. Decyzje w sprawie udzielenia cudzoziemcowi azylu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych przekazać prawo wydawania decyzji określonych w ust. 1 podległym mu organom.

Art. 11. 1. Cudzoziemiec obowiązany jest dopełnić obowiązku rejestracji, przed upływem trzech dni od przekroczenia granicy w komendzie powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat lub wyłączonym z województwa) Milicji Obywatelskiej, właściwej ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może zezwolić na dopełnienie obowiązku rejestracji, o którym mowa w ust. 1, za pośrednictwem osób trzecich lub określonych instytucji, jak również może określić inny podległy mu organ niż wymieniony w ust. 1, w którym obowiązek rejestracji może być dopełniony w określonych przypadkach.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia obowiązki osób trzecich oraz instytucji jako odpowiedzialnych za dopełnienie przez cudzoziemca obowiązku rejestracji.

4. Niezależnie od obowiązku rejestracji cudzoziemiec podlega obowiązkowi meldunkowemu stosownie do przepisów o ewidencji i kontroli ruchu ludności, z tym jednak że pierwszego zameldowania po przybyciu z zagranicy dopełnia w organie Milicji Obywatelskiej jednocześnie z rejestracją.

5. Przepisy ust. 1 i 4 nie dotyczą cudzoziemców przejeżdżających przez terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej tranzytem.

Art. 12. Cudzoziemiec obowiązany jest na wezwanie organu rejestracji stawić się osobiście w razie potrzeby uzyskania od niego wyjaśnień związanych z jego pobylem na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub przedstawić niezbędne dokumenty.

Art. 13. 1. Cudzoziemiec może uzyskać zezwolenie na stały pobyt (zamieszkanie) na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w postaci karty stałego pobytu.

2. Karty stałego pobytu wydają komendy wojewódzkie (miejskie w miastach wyłączonych z województw) Milicji Obywatelskiej właściwe ze względu na miejsce zamierzonego stałego pobytu (zamieszkania) cudzoziemca.

Art. 14. 1. Cudzoziemiec, który przebywa stale (zamieszkuje) na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nie posiadając właściwego dokumentu obcego, obowiązany jest posiadać dowód tożsamości cudzoziemca.

2. Do dowodu tożsamości cudzoziemca wpisuje się jego dzieci i osoby pozostające pod jego opieką, jeżeli są cudzoziemcami i nie ukończyły szesnastu lat.

3. Dowody tożsamości cudzoziemca wydają i wpisów w tych dowodach dokonują komendy wojewódzkie (miejskie w miastach wyłączonych z województw) Milicji Obywatelskiej miejsca stałego pobytu (zamieszkania) cudzoziemca.

4. Cudzoziemiec obowiązany jest zwrócić dowód tożsamości organowi Milicji Obywatelskiej określonymu w ust. 3 w przypadku:

- 1) wyjazdu za granicę,
- 2) uzyskania właściwego dokumentu obcego,
- 3) nabycia obywatelstwa polskiego.

5. W razie zgonu cudzoziemca, obowiązek zwrotu jego dowodu tożsamości ciąży na domownikach, a w ich braku — na prowadzącym książki meldunkowe.

Art. 15. 1. Cudzoziemiec może być wydalony z terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 5 ust. 1.

2. Decyzja o wydaleniu powinna określać termin opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Może ona również wskazać trasę przejazdu do granicy oraz miejsce, w którym powinno nastąpić przekroczenie granicy.

3. Organ, który wydał decyzję o wydaleniu, może wyznaczyć cudzoziemcowi miejsce przymusowego pobytu do czasu wykonania tej decyzji oraz nałożyć na cudzoziemca obowiązek zgłaszania się do wskazanego mu organu Milicji Obywatelskiej w określonych odstępach czasu.

4. Cudzoziemiec może być niezwłocznie odstawiony do granicy, jeżeli nie opuścił terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w terminie, o którym mowa w ust. 2, albo jeżeli wymaga tego ważny interes publiczny.

Art. 16. 1. Koszty wydalenia obciążają cudzoziemca. Mogą być one ściągane w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych; zobowiązanemu nie dorecza się upomnienia przewidzianego w tych przepisach.

2. W razie niezamozności cudzoziemca koszty wydalenia ciąży na osobie lub jednostce organizacyjnej, na której zaproszenie cudzoziemiec przybył do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a w ich braku lub w razie niemożności pokrycia przez nich tych kosztów ponosi je Państwo.

Art. 17. Decyzje w sprawach, o których mowa w art. 15 i 16, wydają komendy wojewódzkie (miejskie w miastach wyłączonych z województw) Milicji Obywatelskiej, właściwe ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

Art. 18. 1. Decyzje wydane na podstawie przepisów niniejszej ustawy mogą być ograniczone do danych wymienionych w art. 99 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, o ile wymaga tego interes bezpieczeństwa Państwa lub porządek publiczny.

2. Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych określą w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach uregulowanych niniejszą ustawą oraz wzory wiz, karty stałego pobytu i dowodu tożsamości cudzoziemca.

Art. 19. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych zwolnić poszczególnych cudzoziemców lub określone kategorie cudzoziemców od niektórych obowiązków przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 20. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określić dla cudzoziemców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym oraz cudzoziemców przybywających do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w celu wykonania określonych czynności zawodowych, inne niż przewidziane w niniejszej ustawie warunki przekraczania granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i przebywania na jej terytorium.

Art. 21. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może wprowadzić cza-

wy zakaz pobytu cudzoziemców na określonych częściach terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 22. 1. Kto narusza przepisy art. 9, art. 11 ust. 1, art. 12, art. 14 ust. 4 i 5 lub przepisy wydane na podstawie art. 11 ust. 3, art. 21 albo decyzje, o których mowa w art. 15 ust. 2 i 3

— podlega karze grzywny do 4.500 złotych.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

3. W postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia określone w ust. 1 kara grzywny może być orzeczona w wysokości do 1.500 zł. Nakaz karny jest natychmiast wykonalny.

Art. 23. 1. Przepisy niniejszej ustawy z wyjątkiem art. 3 nie dotyczą szefów i pracowników przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, pod warunkiem wzajemności i posiadania przez te osoby odpowiednich dokumentów.

2. Ministrowie Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych określają w drodze rozporządzenia dokumenty, o których mowa w ust. 1, jak również zasady i tryb udzielania wiz osobom wymienionym w tym przepisie oraz organy właściwe do udzielania wiz.

3. Minister Spraw Zagranicznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zwolnić osoby określone w ust. 1 od obowiązku uzyskania wizy.

Art. 24. Dokumenty i zezwolenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność na czas, na jaki zostały wydane.

Art. 25. Do spraw objętych przepisami niniejszej ustawy, uregulowanych w sposób odmienny postanowieniami porozumień międzynarodowych, obowiązujących Polską Rzeczpospolitą Ludową, mają zastosowanie postanowienia tych porozumień.

Art. 26. W ustawie z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. Nr 33, poz. 164) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od obowiązku meldunkowego zwolnieni są szefowie i cudzoziemscy pracownicy przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.”

Art. 27. 1. Tracą moc przepisy z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 83, poz. 465 i z 1937 r. Nr 11, poz. 83).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie zachowują moc dotychczasowe wykonawcze przepisy, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

78

USTAWA

z dnia 29 marca 1963 r.

o służbie wojskowej chorążych Sił Zbrojnych.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Tworzy się korpus chorążych Sił Zbrojnych.

Art. 2. 1. Ustanawia się następujące kolejne stopnie wojskowe chorążych:

- 1) chorąży, chorąży marynarki,
- 2) starszy chorąży, starszy chorąży marynarki.

2. Minister Obrony Narodowej może ustalić również inne nazwy stopni chorążych używanych w poszczególnych rodzajach wojsk lub służb równoznaczne ze stopniami wymienionymi w ust. 1 oraz ustanawiać w drodze rozporządzenia nowe stopnie w korpusie chorążych i ustalać ich nazwy.

3. Ilekroć ustawa używa określenia „chorążowie”, należy przez to rozumieć żołnierzy w stopniach określonych w ust. 1 i 2.

Art. 3. 1. Na stopnie w korpusie chorążych mianuje Minister Obrony Narodowej.

2. Warunki mianowania na stopień chorążego (chorążego marynarki) są następujące:

- 1) posiadanie wykształcenia co najmniej w zakresie szkoły podstawowej,
- 2) przesłużenie w stopniu starszego sierżanta (starszego bomsmana) 5 lat,
- 3) posiadanie wzorowej opinii służbowej oraz
- 4) posiadanie odpowiedniej zdolności fizycznej i psychicznej do służby wojskowej.

Art. 4. 1. Minister Obrony Narodowej może tworzyć szkoły lub kursy chorążych, których absolwenci mogą być mianowani na stopień chorążego niezależnie od spełnienia warunku określonego w art. 3 ust. 2 pkt 2.

2. Minister Obrony Narodowej określi warunki przyjmowania do szkół chorążych i przebieg służby uczniów tych szkół.

3. Do uczniów szkół chorążych zawodowych stosuje się odpowiednie przepisy o służbie wojskowej uczniów oficerskich szkół zawodowych.